

Sygn. akt III CSK 250/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko - Szpitalowi Specjalistycznemu w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 57/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 marca 2015 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 7 października 2014 r., którym Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz małoletniego powoda kwotę 900 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwotę 29 400 zł tytułem skapitalizowanej renty oraz rentę w kwocie po 4 500 zł miesięcznie płatną od dnia 7 października 2014 r., a ponadto ustalił, że pozwany będzie ponosił odpowiedzialność za mogące ujawnić się u powoda w przyszłości skutki zdarzenia z dnia 22 marca 2011 r. Powołując się na podstawę wskazaną w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii:

- „czy Sąd Apelacyjny rozpoznając sprawę w granicach apelacji może pominąć wyraźnie zgłoszony w apelacji wniosek strony skarżącej oparty na podstawie art. 380 k.p.c. o rozpoznanie postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegało zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miało wpływ

na wynik sprawy i nie orzec postanowieniem w przedmiocie uwzględnienia lub oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu zgłoszonego na podstawie art. 382 k.p.c. w postępowaniu apelacyjnym”.

Poza tym, zdaniem skarżącego, wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „...w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom, nie wskazał bowiem na poważną wątpliwość prawną ani nie zauważył, że sformułowane przez niego zagadnienie było już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego m.in. w uchwale z dnia 16 listopada 2004 r., III CZP 62/04 (OSNC 2005, nr 11, poz. 181). W uchwale tej Sąd Najwyższy - po zbadaniu praktyki orzeczniczej w zakresie stosowania art. 380 k.p.c. - stanął na stanowisku, że sąd drugiej instancji nie powinien wydawać odrębnego orzeczenia co do postanowienia rozpoznawanego na podstawie art. 380 k.p.c., a jego rozpoznanie powinno znaleźć odzwierciedlenie jedynie w uzasadnieniu orzeczenia kończącego postępowanie odwoławcze.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).